

Hà Lan

Sinh linh

1

Dương tính - Vậy là nàng có thai!

Liên thần thờ nhìn chiếc que thử! Đây là điều nàng hoàn toàn không ngờ tới.

Sự bất cẩn ở đâu ra? Liên rà soát lại trí nhớ những lần ân ái cùng Huy. Mọi thứ luôn được chuẩn bị rất kỹ lưỡng. Vậy thì sơ suất ở đâu ra? Đột nhiên nàng thót tim khi chợt nhớ lại lần ân ái cùng Huy cách đây hơn một tháng.

Anh ta lừa mình! Liên giận dữ khi nghĩ đến điều đó. Nàng lập tức gọi điện thoại cho Huy, giọng không kiềm chế:

- Tôi có thai! Anh lừa tôi phải không?

Huy thoáng ngạc nhiên, rồi không thêm để ý đến việc nàng đang giận dữ anh hỏi lại, vẻ vui mừng không giấu giếm:

- Em có thai thật à?

- Anh lừa tôi!

Nàng xẵng giọng:

- Anh thừa biết tôi không hề muốn có chuyện này!

- Anh không lừa em. Anh cũng không biết vì sao lại vậy. Nhưng có thai thì sao chứ, chúng mình sẽ làm đám cưới. Huy cố gắng trấn an nàng.

- Tôi sẽ bỏ nó! - Nàng lạnh lùng.

Huy lặng người.

- Em đừng làm vậy. Phải tội em ạ! Đứa bé không có lỗi. Anh biết em chưa sẵn sàng cho cuộc sống gia đình. Nhưng anh cũng biết em sẽ không bỏ con của chúng mình.

- Anh nhầm rồi. Tôi có thể tàn nhẫn hơn anh tưởng đấy! Liên đáp, giọng vô cảm.

2.

Liên không có một nét đẹp rực rỡ, sắc sảo có thể cuốn hút người khác ngay lần đầu gặp mặt. Nhưng nàng có một đôi mắt ngây thơ, trong sáng đến lạ kỳ. Một đôi mắt với ánh nhìn ngơ ngác, yếu đuối và có khả năng khơi dậy sự ham muốn che chở trong bản năng của một người đàn ông khi họ gặp nàng. Khi Liên đứng cạnh một người đàn ông nào đó, ngược ánh nhìn trong trẻo nhìn họ, thì ngay lập tức trong lòng người đàn ông ấy sẽ dậy lên cảm giác nàng đang rất cần được bảo bọc, nàng đang rất bơ vơ và cần một chỗ dựa. Chính Liên cũng ngạc nhiên với đôi mắt của mình. Một đôi mắt vừa có cái nhìn thơ ngây của một chú thỏ non, lại vừa có vẻ sợ sệt của một con mèo ướt dẫu cho nàng đã gần 30 tuổi và đã lăn lộn khắp nơi. Hằng ngày, Liên cũng thường bớt chút thời gian để trang điểm cho đôi mắt của mình. Nàng biết thể mạnh của mình ở đâu, và biết cách làm tăng nó lên. Thỉnh thoảng Liên vẫn tròn mắt tự nhìn mình trong gương, khúc khích cười vì nét trẻ thơ trong đôi mắt đó, và rồi nàng nheo nheo mắt, tìm cho mình một ánh nhìn tinh quái, nhưng dường như đôi mắt to tròn này, hàng mi rợp một viền đen này chỉ thích hợp với cái nét thơ ngây không bao giờ mất đi.

Việt đã đến với nàng và bị hút hồn cũng vì đôi mắt đó. Anh gặp nàng khi cả hai đang cùng bốn ba đi học ở nước ngoài. Cuộc sống xa nhà khiến cả nàng và anh vô hình trung xích lại gần nhau. Việt là mối tình đầu của Liên. Khi ấy nàng còn rất trẻ. Trước khi đi du học, Liên dành trọn thời gian cho việc học

để giành một suất học bổng đi nước ngoài, và nàng đã thành công. Chính vì thế Liên không hề có chút kinh nghiệm nào về tình yêu. Những ngày tháng bỡ ngỡ nơi đất khách quê người, Việt đã xuất hiện giúp đỡ nàng, chia sẻ cùng nàng. Lòng nàng dần dần cảm mến người đàn ông tài hoa này. Và nàng đã mềm lòng trước những cử chỉ ân cần của anh dù vẫn biết có một người con gái đang chờ đợi anh ở quê nhà.

3

Mối tình với Việt là một mối tình đẹp. Liên đã sống hết mình và trọn vẹn cho mối tình đầu tiên này. Nàng cảm giác mình đang ở tột cùng của hạnh phúc khi thấy Việt hạnh phúc.

Những ngày tháng tươi đẹp và đầy kỷ niệm chấm dứt khi Việt kết thúc chuỗi ngày tu nghiệp của anh và trở về nước. Liên vẫn nhớ rõ mòn một ngày hôm ấy, sau những giây phút ân ái bất tận, Việt lại cắn vào vai nàng một phát đau điếng và thẳm thì:

- Em đàn bà lắm em biết không. Em rất kỳ lạ. Vừa mong manh, dễ vỡ, khiến người ta chỉ muốn nâng niu, gìn giữ vì sợ mất đi sự trong sáng nơi em. Lại vừa rất đàn bà, khiến lũ đàn ông đã lỡ chạm tay vào em thì chỉ muốn đè nghiền em ra mà chiếm đoạt...

Nàng đã không thể ngờ lời nói của anh ngày hôm đó là dấu hiệu của sự chia ly.

- Mình chia tay thôi em ạ! Anh yêu em nhiều, nhưng cô ấy không thể thiếu anh. Em mạnh mẽ và có thể chống chọi với mọi cái. Còn cô ấy yếu đuối lắm, cô ấy cần có anh...

Việt đã nói vậy, rất dịu dàng và dứt khoát. Liên nghe trái tim mình vỡ vụn từng mảnh pha lê, cứa vào lồng ngực nàng buốt nhói. Đàn bà khi yêu thì đều ngu ngốc và khờ dại cả. Còn đàn ông khi bạc tình thì tàn nhẫn lắm. Liên khóc cạn nước mắt vì quyết định của Việt. Và cũng thật kỳ lạ đôi mắt của

nàng không vì thế mà nhuốm màu u ám, ngược lại càng trở nên trong vắt hơn. Nhưng cũng từ đó Liên không còn cái cảm giác thuần khiết trong cơ thể mình nữa. Việt đã ra đi và mang theo tất cả...

4

Xa Việt, Liên chật vật với những tháng ngày không anh. Bản năng đàn bà trong nàng không chịu ngủ yên khi vắng anh. Và Liên rơi vào một cuộc tình khác. Nàng đến với Minh trong trạng thái tận cùng của sự cô đơn. Minh thua nàng bốn tuổi, vừa bờ ngõ bước chân vào đời. Lần đầu tiên hôn Minh, Liên đã cảm nhận rõ đây là một đôi môi trinh trắng. Rụt rè. Nhút nhát. Để mặc cho đôi môi nàng vờn quanh, khao khát. Và khi nàng thả bàn tay đang ghi nhẹ lấy đôi má vẫn còn phủ lớp lông tơ của Minh ra, Minh nhìn nàng đầy ngỡ ngàng và nói như không thể ra hơi:

- Tôi... Liên... trông Liên trong sáng quá... tôi không thể nghĩ...

Nàng phá lên một tràng cười man dại.

Nàng hôn Minh cũng là trong lúc đang cảm thấy rất cần một bờ vai nương tựa. Minh lại ở gần nàng quá, cũng dịu dàng quá và ân cần quá. Nàng đã tựa mái tóc mềm mại của mình lên vai Minh, ngược đôi mắt trong veo nhìn Minh. Và khoảng cách cứ thu lại dần cho đến khi môi nàng chạm vào đôi bờ môi dày và hơi cong của Minh.

Minh si mê và tôn thờ nàng cũng từ đó. Ngày ngày quán quýt không thể rời xa nàng. Còn nàng thì cảm giác cái bản năng của mình luôn ở thể chủ động mỗi khi gần gũi Minh. Minh thụ động và đi hết từ ngạc nhiên này đến ngạc nhiên khác trước sự dẫn dắt của nàng. Nàng thỏa mãn với cảm giác Minh phụ thuộc và không thể rời xa nàng.

Mối tình với Minh chấm dứt khi nàng kết thúc chương trình học của mình.

Minh ngỡ ngàng và bơ vơ khi nàng nói rằng sẽ quay trở về nước và không thể tiếp tục cùng Minh. Nhìn Minh đau khổ, cảm giác có lỗi lại dâng tràn trong

nàng. Nhưng rồi nàng tự an ủi rằng Minh còn trẻ, nàng sẽ chỉ là một kỷ niệm đẹp trong Minh. Đàn bà yếu đuối như nàng còn vượt qua được sự đau đớn của một trái tim tan vỡ kia mà.

5

Về nước, Liên gặp lại Việt cùng vợ con anh trong một bữa tiệc. Nàng lặng lẽ quan sát người đàn bà yếu đuối của Việt. Và đúng là người phụ nữ ấy trông rất yếu đuối. Làn da trắng xanh mướt. Đôi bàn tay mảnh mai gầy guộc. Giọng nói nhẹ như hơi thở. Cô ta lúc nào cũng nép sát mình bên Việt, như thể nếu không có anh cô ta sẽ không biết dựa dẫm vào đâu. Và trong lòng nàng đã ngập tràn sự hờn ghen khi nhìn những cử chỉ ân cần Việt dành cho cô ta. Những cử chỉ mà chỉ có mình nàng chiếm hữu trong khoảng thời gian cả anh và nàng đều ở nước ngoài. Một khoảnh khắc trong bữa tiệc, Việt đi lướt qua nàng và thăm thò:

- Em vẫn không có gì thay đổi. Vẫn đôi mắt trong veo đấy. Vẫn bờ vai rất tròn và mịn đấy. Anh nhớ em!

Liên ngược mắt nhìn Việt. Im lặng!

- Đừng nhìn anh như thế. Anh sẽ lại chết chìm trong ánh mắt của em mất. Việt dịu dàng nhìn lại nàng.

Cuộc gặp gỡ tình cờ đó không đem lại cho Liên cảm giác dễ chịu. Nàng càng quay quắt nhớ anh hơn.

Và nỗi nhớ lại một lần nữa khiến nàng rơi vào vòng tay anh. Anh và nàng lại lao vào với nhau khi cả hai gặp lại trong một dự án chung giữa công ty nàng và công ty anh. Liên giận mình vì sự yếu đuối đến đáng hổ thẹn của nàng.

Soi gương và nhìn vào vết răng cắn của anh trên vai nàng, Liên nhớ đến người phụ nữ có làn da xanh mướt và đôi tay gầy guộc của Việt. Cũng từ đó nàng tránh hẳn anh và tiếp tục trượt sâu thêm vào vòng xoáy của bản năng và nhục cảm.

Liên không còn nhớ nàng đã gặp gỡ và làm chết chìm bao nhiêu gã đàn ông trong ánh mắt trong veo của nàng nữa. Tất cả đến và đi như một cuộc chơi. Nàng không lưu luyến và cũng chẳng đau khổ. Những gì nàng cần là một chỗ dựa trong những đêm cảm thấy mình quạnh hiu.

6

Người tình Liên đang gặp gỡ bây giờ là Huy. Huy đến với nàng và biết rõ quá khứ của nàng. Anh thương cô gái nhỏ yếu ớt trong nàng. Anh cũng thương cả người đàn bà khao khát được yêu trong nàng. Nhiều lần anh đề nghị nàng kết hôn cùng anh, nhưng Liên luôn lẩn tránh. Nàng cảm giác mình không còn niềm tin cho cuộc sống gia đình. Đã có không ít những người đàn ông đã có vợ đắm say trong vòng tay của nàng. Và những lần đó nàng đều nghĩ đến những người vợ đáng thương của họ. Nàng sợ quả báo. Nàng sợ nghiệp chướng do chính mình gây ra. Vì vậy nàng càng mất niềm tin vào cuộc sống hôn nhân.

Cũng với lý do đó, Liên luôn thận trọng để không có một sinh linh nào được hình thành từ những lần ái ân của nàng. Nàng sợ cái cảm giác giết chết một hài nhi. Lắm lúc nàng cũng thèm được bông bế, ôm ấp, chăm bẵm một đứa trẻ do nàng sinh ra. Nàng thích có con gái, vừa muốn cô bé con đó sẽ có đôi mắt trong sáng của nàng, vừa sợ nếu có đôi mắt đó, nghiệp chướng sẽ lại luân hồi. Đủ thứ cảm giác sợ hãi trộn lẫn, đan xen đó chỉ càng khiến đôi mắt nàng thêm ngơ ngác.

Huy đến với nàng cũng vì ánh mắt bơ vơ, thèm khát một chỗ dựa đó. Sau rồi anh cũng bị cuốn vào vòng xoáy của nàng. Nhưng anh đã khiến nàng không thể rời bỏ anh. Anh thường ân cần hôn lên đôi mắt nàng, thăm thì rằng anh muốn ánh mắt nàng mãi mãi trong veo như vậy, nhưng bót ngơ ngác đi, bót sợ hãi đi. Và anh cũng chia sẻ với nàng ước mong về một gia đình nhỏ bé, có chồng vợ, có những đứa trẻ. Những lúc như thế, Liên vẫn lảng qua

chuyện khác. Nàng vẫn cảm giác mình chưa đủ tự tin cho một bước ngoặt như vậy. Và nàng đã thật sự thấy tức giận Huy khi phát hiện ra mình có thai. Liên đặt tay lên bụng mình. Cảm giác vẫn chưa rõ ràng. Nhưng dường như nàng đã mơ hồ cảm nhận được đang có một sinh linh bé nhỏ trong cơ thể nàng. Một đứa trẻ không mong đợi, nàng phải làm gì với nó đây? Liên chợt nhớ những lần đi dạo cùng Huy, đã không ít lần nàng cuống quýt chạy lại đỡ một đứa trẻ bị ngã dậy. Và ánh mắt chúng nhìn nàng mới đáng yêu làm sao. Liên chợt nhớ cô bé con xinh xắn con của một chị làm cùng phòng nàng mà thỉnh thoảng chị vẫn đưa đến công ty. Đã vài lần nàng dẫn cô bé đi ăn kem. Nàng luôn thích thú lắng nghe cô bé bi bô những câu chuyện ở lớp học và hít hà đôi má bầu bĩnh còn thơm mùi sữa của cô bé. Có lẽ chính vì vậy mà Huy dám quả quyết với nàng rằng anh biết nàng sẽ không bỏ đứa con của nàng và anh.

Chuông điện thoại reo. Huy gọi. Liên nhắc máy, giọng dịu bớt phần nào.
- Em có mệt không? Để chiều anh đưa em đi bệnh viện kiểm tra cho chắc chắn nhé. Em đừng căng thẳng quá... Huy lại dịu dàng như anh vẫn luôn thể với nàng.

Nhưng không cần phải đi kiểm tra thêm gì nữa Liên cũng chắc chắn được rằng đang có một sinh linh bé bỏng trong nàng. Phải chăng bây giờ là bản năng của một người mẹ trời dậy trong nàng? Liên mỉm cười. Nàng mở cửa sổ. Ánh nắng buổi sáng ủa vào ngập tràn trong phòng nàng. Ấm áp đến lạ kỳ...

Huntington, ngày 9 tháng 4 năm 2007.

Nguồn: Theo Tuổi Trẻ Cuối Tuần
Được bạn: Ct.Ly đưa lên
vào ngày: 29 tháng 8 năm 2007